

egyre sötétebb

kimódolt megváltás ez
– ócska feketemunka –
hiányzik a rend
a látvány megkopott
elfogytak a kérdőjelek
múzeumi tárgy lettünk
amatőr gyűjtők
lelnek ránk könyvek
lapjai közé simulva
alkonyodik
vitrinbe zárt képekkel
bajmolsz
cserélve időrendet
szótagszámot írásjeleket
albumot készítesz
s észre sem veszed
hogyan vagyunk
s már nincs kinek

Szija Márton

Arról, hogy mit láttam, amíg távol voltam

Théneiától megkaptam a fonalat,
és láttam a legmélyebb kutakat,

láttam, ami bennem épül,
láttam palotámat otthonaként másoknak,

láttam Szauroszt templomát,
láttam házat beomlani súlya alatt,

láttam földet szülő földet,
láttam vízre vágó virágokat,

láttam szomjas tengert,
láttam elégedett hajósokat,

láttam oltárt száz éve égni,
láttam apámat a lángok alatt,

láttam kihunyni tüzet,
láttam elszakadt fonalat,

láttam boldog embert,
láttam tanácstalan isteneket,

láttam főlzabadult rabszolgát,
láttam rabként királyokat,

láttam aranyat szénné válni,
láttam megéledni szobrokat,

láttam erősen markoló kezet,
láttam széjjelfutó lovakat,

láttam kitörő vulkánt,
láttam aranyló mezőket,

láttam táncot, zene színét,
láttam, a csönd mint ad békét,

láttam tarka ruhát, fehérben lépő papokat,
láttam kardnak élőt, mintha atyja szülte volna,

láttam katonát egyedül hazatérni,
láttam arcán a háborúkat,

láttam ember vérét aranykádban,
láttam benne megfürdeni másokat,

láttam kincseit halmozót,
láttam tűzben mosott kezűt,

láttam önmagát dicsérő száját,
láttam himnuszt zengő ajkakat,

láttam a kötést a világ körül,
láttam jóslathozó villámokat,

láttam, hogy a szél ruhája felhő,
láttam a jeleket magam körül,

láttam szélét, hosszát,
láttam mélyét, magasát,

láttam mindazt, amit lelkembe varrt.

